

подири работа по-благодарна, дѣто да ти даде възможность да си искарашъ залъка. Азъ могъ да ти прѣпорѣча такава.

— Азъ отъ литературата не излизамъ на вѣнъ, отговори навжсено Пустодимски.

— И това е литературенъ трудъ, — тоестъ, трудъ съ перото; само, че съ него ще бждешъ сигурно полезенъ на себе си.

— Кажи.

— Господинъ Баталовъ ме просеи вѣра да му прѣпорѣча нѣкой интелигентенъ момъкъ да му съставя прошения... Дава сто лева мѣсечно... Азъ помислихъ за тебе. Виждъ, и то е единъ видъ съчинителство...

Пустодимски се намръщи.

— Това е едно унижение за мене, каза той.

Но слѣдъ дълги убѣждения Пустодимски се врѣче да си помисли тая нощъ, и, ако се рѣши, утрѣ да иде въ писалището на адвоката.

На другата вечеръ Начевъ дойде при него.

— Ходихъ! каза Пустодимски ядосано.

— Е?

— Прѣдстави си какво магаре тозъ Баталовъ. Прѣдлагамъ му услугитѣ си. Кара ме да му съчиня тамъ едно прошение за проба. Унизително! Както и да е... Съдамъ, написвамъ. Той го прочита, па съ единъ сериозно-телешки видъ: — „Господинъ Пустодимски, каза, въ моето писалище ние държимъ друга, стара граматика!“ Па зафаща: „Тукъ що нѣма ъ? тамъ що си го турилъ? Въ *иматъ* не се туря!... Тамъ нѣма свързка; тамъ излишно повторение, а тамъ пъкъ хичъ смисълъ нѣма!“ Пъкъ